

Dr. C. HOOYKAAS, *Over Maleische Literatuur*, Leiden, E. J. Brill, 1937.

Tot voor kort was de studie van het Maleisch gebonden aan een reeks hoogst vervelende, verouderde en onpraktische boeken. Deze vakwetenschap overlaadde haar publicaties met zooveel hoogmoed en schijngeleerdheid dat elk enthousiasme van den student onverbiddelijk werd doodgedrukt. Voor een koloniale mogendheid als Nederland een treurig verschijnsel!

Thans breekt voor het eerst een lichtstraal door deze duisternis heen. Dr. Hooykaas schonk ons een aantrekkelijk uitgegeven, smakelijk geschreven boek over Maleische literatuur. Zoodra men het ter hand neemt, voelt men de lust in zich opkomen er in te bladeren en hier en daar een paar bladzijden te lezen. Deze eerste kennismaking leidt snel tot een werkelijke liefde. Wie land en volk der Maleiers kent, ziet voor zijn geestesoog weer vele kleurige en dierbare herinneringen oprijzen; hij leert door dit boek de gedachten kennen van een volk, dat hem reeds lang sympathiek was, maar toch in vele opzichten ver van hem af stond. Thans gaan zijn verzen, sproken, epen en andere verhalen in bonte afwisseling voor hem open en hij geniet met volle teugen. . .

Voor den beginnenden student en den belangstellenden leek is dit boek de beste inleiding die men zich denken kan.

Dr. Hooykaas heeft de gelukkige gedachte ook een en ander over de geschiedenis en godsdienstige opvattingen der Maleiers te vertellen. Inderdaad moet deze algemeene orienteering een *conditio sine qua non* genoemd worden. Zonder eenige kennis der menschen, is een begrip van hun literatuur onmogelijk.

Het zou zeer gemakkelijk zijn den schrijver op tal van plaatsen te wijzen, die hij had kunnen aanvullen of weglaten. Zoo'n critiek is echter principieel onjuist. Bij een boek als dit wordt n.l. van schrijvers artistieke begaafdheid evenveel gevraagd als van zijn wetenschappelijke. Hij moet vrij zijn in verkorting, overdrijving en belichting, en alles hangt af van zijn goeden smaak. En Dr. Hooykaas hééft smaak.

Op p. 208 vermeldt hij den Boekit Segoentang in Palembang en Menangkabau. Ook in Djambi komt echter een berg van dien naam voor, gelijk ik op p. 7 en 8 van mijn „Hindoe-Oudheden aan de Batang Hari” (Leiden, Brill, 1936) schreef. Die berg is nog het doel van vele pelgrimstochten.

Drs. F. M. SCHNITGER

Erratum. Waar in het vorig nummer van dit tijdschrift op blz. 205 een artikel van den Heer J. Knoef in het Maandblad voor Beeldende Kunsten genoemd wordt, is bedoeld het Aprilnummer van 1927.